

Édes Jézusom

Ötvenakárhány éves klimaxos boszorkány lettem. A tűz kitört a kályhából, fölgújtotta a házat, a városom lángokban állt.

Megemeltem a vizeket a város körül, eloltották a tüzet, de nőttön-nőttek a vizek, s én alig tudtam visszacsalogatni a medrükbe őket.

– Mi értelme az életnek? – kérdeztem, s a klimax mély depresszióval felelt nekem. Sötét, kiismerhetetlen labirintusba jutottam, melyből nem tudott kiragadni egyetlen antidepresszáns sem.

A főzéstől valósággal rettegtem (talán mert köze volt a tűzhöz), talán mert a lányom élesen kritizálta kísérleteimet. Talán mert annak idején az anyám többször is hisztérikusan dobott ki a konyhából, vagy rám rivallt, hogy miért nem bal felé kavarom az ételt. (Ennek én boszorkány lévén egyre inkább politikai szimbolikát tulajdonítottam.)

De a legtöbb baj a kóstolgatással volt. Undorodtam a félig kész ételtől. Tele volt szagával, ízével az egész testem a hajam szálától a lábujjam körméig. Kóstolgatni, kóstolgatni, kóstolgatni! – hajtogatta anyám. A nyers hús transzírozása Sátán nagyapámat juttatta eszembe.

A lányom emiatt gyűlölt meg engem kamaszkorában. Utálta a menzaka-ját, otthont akart a sütés-főzés melegével, az én próbálkozásaim pedig csődöt mondtak. Kiment a biztosíték, tönkrementek a platnik, lángot kaptak a falak.

Vajon megkeresztelkedhet-e egy boszorkány?

Elfogódottan térdeltem a gyóntatószékben. Kamaszkoromban betértem néha egyik-másik templomba, hogy a stációképeket nézegessem, de az utóbbi időkben inkább otthon néztem a tévét.

Kívülről varázslatos házikónak tűnt a gyóntatószék, nem gondoltam, hogy ilyen üres belül, és hogy így fogok félni. – Jó napot... kí...kívánok – dadogtam. – Menjünk az irodámba – mondta a pap derűsen.

Tágas, világos szoba volt az iroda, ha véletlenül tévedtem volna be, eszembe se jut, hogy a templomhoz tartozik.

– Mit vár tőlem? – kérdezte a pap. Nem mertem ránézni, mély, zengő hangja bűnös gondolatokat gerjesztett bennem.

– Szeretnék megkeresztelkedni – rebegtem. – Csak az a baj, hogy az anyám zsidó, meg hogy nem hiszek Istenben.

– Én is zsidó vagyok – mondta a pap.

Mintegy mellékesen megjegyeztem, hogy az inkvizíció, remélem, már nem működik. Nem mintha boszorkány volnék, de...

– Az inkvizíció politikai intézmény volt – vágott közbe a pap. – Semmi köze a mi urunkhoz.

Fölpillantottam. – De fura. Én nem érzem őt uramnak.

A pap meleg, tekintélyt parancsoló tekintete belém fojtotta a szót. – Míg nem hisz Istenben, nincs értelme a keresztkedésnek.

Átadott egy hittankönyvet. – Ez talán segít.

Eljött a karácsony. Leutaztunk a gyerekekkel Békéscsabára a szüleimhez. Csabán enyhe, szinte tavaszias idő fogadott. Csak a főtéren létrehozott műjégpálya és az utcai lámpákról lelógó neoncsillagok emlékeztettek a karácsonyra.

Miközben az ünnepre készülődünk szüleim szűk kis házikójában, elővettem a hittankönyvet és az Újszövetséget, de egyik se dobogtatta meg a szívemet. Nem tudtam hinni Krisztusban, meg hogy elvette a bűneinket, mert azt tudtam, hogy az emberben ott van a Sátán, legalábbis a nagyapámban, és így örökletesen bennem is. Apámnak arról panaszkodtam, hogy már nem segít az antidepresszáns, csak úgy tudnék megtisztulni, ha meghalnék.

Köhögött, harakolt, kiment a vécébe köpni. Láthatóan idegesítettem. Alig várta, hogy elseje legyen, és mi szépen hazamenjünk a gyerekekkel.

A vonaton írni kezdtem egy novellát egy boszorkányról. A gyerekem elolvasta, azt mondta, idegesítően írok. És mindig zsidó dolgokról. Másnap a munkahelyemen sírva fakadtam. Hiányoztak a szüleim.

Mostanában a gyerek segíteni akar rajtam a maga módján. Behúzza a gyerekszobába, amiben valahonnan a padló alól süt a hold. Az ablakok csillogtalan sötétséget árasztanak nappal is. Fekete bakelitlemezek ragyognak sejtelmesen. Billegek a hangszórókon, penészes almacsutkákon, matracocon és sörösdobozbuckákon át a számítógépig. Hüllők lélegeznek az ágyak alatt, a történelem rétegei lélegeznek őskuszaságban. Kardok villannak, és egy injekciós tű, guillotín zuhan, és egy izzó meteor. Mannácska már tulajdonképpen nem gyerek. Tudom, hogy életveszélyben van, de amíg nem kér, nem kap segítséget. A világ némiképp lemondott róla.

A számítógépben egy cikk világít, amit Mannácska felolvas nekem szokatlanul precíz, nyílt artikulációval. Most kivételesen fontos neki, hogy minden szavát értem. Tudományos magyarázatát arról, hogy bizonyos növények nyújtotta élvezet egészséges, gyógyító hatása nem jár mellékhatásokkal, elmentésben a szintetikus gyógyszerekkel, amiket én szedek.

Mannácska csendben hozzátette, hogy a bélyeg segítene rajtam. Kihúzza a depiből. Megdobbant a szívem. Megvan az út. Elég furcsa út, de út. Úgy éreztem egy pillanatig, hogy évekredek óta erre vágyom.

Igazában hajlottam rá, hogy kipróbáljam a bélyeget, csak attól féltem, hogy eljuttat Sátán nagyapámhoz.

Nem akarok vele találkozni se álmomban, se ébren. Nem akarom látni a gomolygó, gyűlölködő szellemét.

Egyszer csak beköltözött a gyerekszobába Laca. Teltek-múltak a hónapok. Tudtuk mindannyian, hogy élőködik rajtunk a Laca. Az igaz, hogy nem dolgoztak a próféták se, sőt maga Jézus Krisztus sem. Hány és hány zseni élte le úgy az életét, hogy közben nem keresett egy fillért sem! Laca időnként

kiszolgálta Mannácskát. Reggelit készített neki meg ebédet. Ha néha megpendítettem neki, hogy dolgoznia kellene, fenyegetően villant rám borzas fekete haja alól sötét szeme. Boszorkány létemre félttem tőle.

Hinni akartam. Hinni valakiben. A hittankönyv viszont nem sokat mondott nekem. Iskolás, semmitmondó rajzok, bárgyúvá egyszerűsödött történetek. Inkább az evangéliumokat olvastam. Nehéz ez. Mert hát a próféták mindig ostorozták a népet. Izrael fiait! Bné Izrael!

A keresztényekhez egy gyerekkori barátom vitt el. Ő se hitt Istenben, legálábbis esze ágában se volt, hogy megtérjen.

A lakás koszos volt, de jó illatú. A konyhában mindenütt ételmaradékok, a véce maszatos budihoz hasonlított, arra gondoltam, hogy ha a Názáreti egy istállóban született, akkor itt is helye van az igének. Sokkal otthonosabban éreztem magam, mint a kínosan tiszta, hűvös templomokban.

– Jézust a zsidók ölték meg. – kezdte a házigazda a beszélgetést. – Ezzel szembe kell nézned.

Elöntött a forróság. Ez a banyakórral jár. A házigazdának fölágaskodott festett barna haja, a szeme kitágult, a szék összeroskadt alatta.

Próbáltam közömbös arcot vágni, de épp ezért kezdtek gyanakodni rám.

– A zsidók csak kiközösítették Jézust – mondtam. – Mert eretnek volt. Zsidó szemszögből – tettem hozzá zavartan.

A házigazda átült egy fotelbe. – Te nézed ezt zsidó szempontból. Mert nem tudsz elszakadni a zsidóságtól.

– Soha nem voltam igazi zsidó – gondoltam. – Csak az anyám volt az.

– Jézus meggyógyít – mondta a házigazda.

A feleségére pillantottam, aki évek óta ágyhoz kötött beteg volt. Halálos beteg.

De nem szóltam semmit.

– Helgának üdvbizonyossága van – magyarázta a házigazda. – Benned viszont ott van a Sátán.

– Tudom – mondtam halkán és majdnem elsírtam magam.

Ekkor csöngetett az ajtón Tibi.

Nekem salommal köszönt.

Elővette a gitárját. Zsidó hévvel csapott a húrokba, mint annak idején Dávid. Meg volt fázva, a hangja rekedt volt és erőtlen, de táliszbán és kipában Jézusról énekelt. Mielőtt hazaindultam, Tibi nekem adta a hosszú-hosszú borsózöld sálját, a mackófülsőjét.

Két nap múlva magas lázzal feküdtem ágyamban. Tudtam, hogy ezek a Tibi bacilusai. Hullámvasúton zuhantam és emelkedtem szédületes mélységek felett.

Egyszer csak meggyógyultam. Azóta szebbnek látom a lakásunkat. Nem olyan poros és kopár.

Laca adott haza egy kis pénzt. Főzni nem tanultam meg, de hamarosan bevezetik hozzánk a gázt, és veszünk egy tűzhelyet. Mannácska nem és nem kér segítséget. (Édes Jézusom, adjál úgy is, ha nem kéri!)

Már kevésbé félek a tűztől.